Dér er dette princip udtrykkeligt knæsat. Det fremgår nemlig af denne bestemmelse, at den vandrende arbejdstager kun har ret til summen af de pågældende ydelser inden for den overgrænse, der er fastsat dér.

18 Det andet spørgsmål skal derfor besvares således, at når kun en enkelt institution udbetaler en selvstændig ydelse i henhold til artikel 46, stk. 1, skal alene denne institution nedsætte sin ydelse i henhold til artikel 46, stk. 3, afsnit 2, nedsættelsen skal foretages således, at ydelsen nedsættes med hele det beløb, hvormed summen af ydelserne, beregnet i henhold til stk. 1 og 2, overskrider det maksimum, der fremgår af stk. 3, afsnit 1.

Sagens omkostninger

19 De udgifter, der er afholdt af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber og den italienske regering, der har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke godtgøres. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

vedrørende de spørgsmål, der er forelagt af tribunal du travail de Nivelles ved kendelse af 16. december 1986, for ret:

1) Antikumulationsreglen i artikel 46, stk. 3, i forordning (EØF) nr. 1408/71 finder anvendelse i alle tilfælde, hvor summen af ydelserne, der beregnes ifølge bestemmelserne i samme artikels stk. 1 og 2, overskrider den øvre grænse, som udgøres af det højeste af de teoretiske pensionsbeløb, selv om overskridelsen af denne grænse ikke skyldes et sammenfald af forsikringsperioder.

2) **Når kun en enkelt institution udbetaler en selvstændig ydelse i henhold til artikel 46, stk. 1, i forordning nr. 1408/71, skal alene denne institution nedsætte sin ydelse i henhold til samme artikels stk. 3, afsnit 2, nedsættelsen skal foretages således, at ydelsen nedsættes med hele det beløb, hvormed summen af ydelserne, beregnet i henhold til stk. 1 og 2, overskrider det maksimum, der fremgår af stk. 3, afsnit 1.**

Bosco Joliet Schockweiler

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 17. december 1987.

P. Heim
Justitssekretær

G. Bosco
Formand for Første Afdeling

Sag 147/87

Saada Zaoui
mod
Caisse régionale d'assurance maladie de l'Ile-de-France (CRAMIF)

(anmodning om præjudiciel afgørelse, indgivet af tribunal des affaires de sécurité sociale de Nanterre)

»Social sikring — tilkendelse af en ydelse til en person fra et tredjeland, som er medlem af en EF-statsborgers familie«

Retsmøderapport 5512

Forslag til afgørelse fra generaladvokat José Luís da Cruz Vilaça, fremsat den 9. december 1987 5517

Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 17. december 1987 5524

Sammendrag af dom

1. *Social sikring af vandrende arbejdstagere — fællesskabsbestemmelser — sagligt anvendelsesområde — tillægsydelser fra en national »solidaritetsfond« til modtagere af pensionsydelser — omfattet*
   (Rådets forordning nr. 1408/71)

2. *Social sikring af vandrende arbejdstagere — fællesskabsbestemmelser — personelt anvendelsesområde — medlemmer af en arbejdstagers familie — rettigheder erhvervet i anden egenskab end medlem af en arbejdstagers familie — ikke omfattet af forordning nr. 1408/71*
   (Rådets forordning nr. 1408/71)

3. Fri bevægelighed for personer — arbejdstagere — fællesskabsbestemmelser — forhold uden sammenhæng med fællesskabsretten — ikke omfattet — retten til fri bevægelighed aldrig udnyttet af den pågældende arbejdstager — manglende ret for et medlem af dennes familie til fordele gældende for indenlandske arbejdstagere — lovligt

(Rådets forordning nr. 1612/68)

1. En tillægsydelse fra en national »solidaritetsfond«, der tilkendes modtagere af alders-, efterladte- eller invalidepension for at sikre disse et mindsteunderhold, er ikke undtaget fra det saglige anvendelsesområde for forordning nr. 1408/71, for så vidt de pågældende har et retskrav på ydelsen.

2. En arbejdstagers familiemedlemmer kan efter forordning nr. 1408/71 kun gøre krav på afledte rettigheder, dvs. rettigheder erhvervet som medlemmer af en arbejdstagers familie. Følgelig kan et familiemedlem til en arbejdstager med statsborgerskab i en medlemsstat ikke støtte ret på forordning nr. 1408/71, for så vidt angår krav på en tillægsydelse til en pension, som den pågældende i denne medlemsstat oppebærer i anden egenskab end medlem af en arbejdstagers familie.

3. De fællesskabsretlige bestemmelser om arbejdskraftens frie bevægelighed finder ikke anvendelse på forhold, der er ganske uden sammenhæng med, hvad fællesskabsretten tilsigter at regulere. For så vidt angår arbejdstagere, der aldrig har gjort brug af deres ret til bevægelighed inden for Fællesskabet, er denne forudsætning ikke opfyldt. Følgelig kan et familiemedlem til en arbejdstager med statsborgerskab i en medlemsstat ikke støtte ret på forordning nr. 1612/68, for så vidt angår krav på de samme sociale fordele som dem, der tilkommer indenlandske arbejdstagere, når den arbejdstager, hvis familie den pågældende tilhører, aldrig har gjort brug af sin ret til fri bevægelighed inden for Fællesskabet.

RETSMØDERAPPORT
i sag 147/87 *

I — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

1. *Retlig baggrund*

I 1956 oprettedes der i Frankrig en »fonds national de solidarité« (»national solidaritetsfond«) med henblik på at gennemføre en generel politik til beskyttelse af ældre og personer ramt af invaliditet, herunder navnlig i form af ydelse af supplerende tilskud til ydelser af forskellig art, som sådanne personer oppebærer. En såkaldt »tillægsydelse« udbetales af fonden til modtagere af alder-

* Processprog: Fransk.